

בש"פ 6874/20 - עלי אבו קוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6874/20

לפני: כבוד הרשמת דר להב

המבקש: עלי אבו קוש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשה דחופה להארכת מועד לצורך הגשת בקשת
רשות ערעור**

החלטה

1. זוהי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בעפ"ג 40617-03-20 מיום 19.5.2020, במסגרת ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום בבאר-שבע בת"פ 17-11-48506 מהימים 25.12.2018 ו-9.2.2020, בהתאמה.

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בשש עבירות של אי הגשת דו"ח במועד לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); שש עבירות של ניהול פנקסי חשבון כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; ושש עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. במסגרת הסדר הטיעון הסכימה המאשימה להגביל את בקשתה לשנים עשר חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום אימץ את הסדר הטיעון, לאחר שקבע את מתחם העונש ההולם, וגזר על המבקש את העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר מותנה שלא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת פשע לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 או פקודת מס הכנסה; 4 חודשים מאסר מותנה שלא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת עוון לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 או פקודת מס הכנסה; וכן קנס בסך 1,000,000 ש"ח, שישולם ב-10 תשלומים שווים, או 15 חודשי מאסר תמורתו.

3. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על גזר הדין, תוך שנעתר (חלקית) לבקשת בא-כוחו של המבקש לדחות את מועד ביצוע עונש המאסר, עד ליום 18.10.2020.

4. הבקשה שלפני (להלן: הבקשה) הוגשה ביום 6.10.2020, שנים עשר ימים בלבד לפני מועד כניסתו הצפוי של המבקש למאסר. בבקשה נטען, כי בקשת רשות הערעור עוסקת בסוגיה משפטית בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש ושסיכוייה להתקבל טובים – הסוגיה האם יש לקבוע מתחם עונש הולם כאשר מדובר בהסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם. לפי הנטען, לא עלה בידי המבקש להגיש את בקשת רשות הערעור במועד "נוכח נסיבות אישיות מיוחדות אשר פקדו אותו ולאור התפשטות נגיף הקורונה בעולמנו". הבקשה מפרטת את נסיבותיו הרפואיות של המבקש, ואת העובדה כי הוא מתגורר ב"ישוב אדום", וכי לנוכח כל אלה הוא מיעט לצאת מביתו והיה "טרוד בחודשים האחרונים במצבו האישי והבריאותי". עוד נטען כי "במועד הגשת בקשה זו שכר המבקש את שירותי הח"מ לצורך הגשת בקשת רשות ערעור ועיכוב ביצוע עונש המאסר".

5. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי המבקש לא עמד בנטל להציג טעם ממשי המניח את הדעת למתן הארכה, לנוכח הנימוקים הבאים: ראשית, המבקש היה מיוצג בערכאה קמא על ידי עורך דין שחזקה עליו כי ייעץ למבקש אם יש או אין מקום להגשת בקשת רשות ערעור מטעמו, וחילופי ייצוג אינם טעם למתן ארכה. שנית, הסוגיה המשפטית המועלית בבקשה כבר נדונה והוכרעה על ידי בית משפט זה. שלישית, סיכויי הבקשה אינם גבוהים כלל, בלשון המעטה, נוכח העובדה שבית המשפט קמא אימץ את טווח הענישה שעליו הוסכם וקבע עונש נמוך מהטווח העליון שלו עתרה המשיבה ואף חורג לקולא ממתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט.

6. לאחר שעיינתי בבקשה על נימוקיה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 נתונה לבית המשפט סמכות להורות על הארכת המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים. נפסק, כי בבקשת ארכה מסוג זה אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית המשפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו למשל: בש"פ 6269/19 מזרחי נ' מדינת ישראל (2.10.2019); בש"פ 2311/20 בן לולו נ' מדינת ישראל (30.3.2020); בש"פ 4386/20 חמדיה נ' מדינת ישראל (1.7.2020)). על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד להגשת הליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטוטוריים וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה. זאת, גם כאשר הושת על מבקש הארכה עונש של מאסר בפועל.

7. בענייננו, הבקשה הוגשה כשלושה חודשים לאחר המועד האחרון לנקיטת הליך ערעורי, ואין מדובר באיחור של מה בכך. ההסברים שסיפק המבקש לאיחור בהגשת הבקשה אינם עומדים באמת המידה להארכת המועד המבוקשת. מצבו הרפואי של המבקש היה קיים גם בעת מתן הכרעת הדין וגזר הדין וכן בעת מתן פסק הדין של בית המשפט המחוזי, והערכאות קמא נתנו עליו את דעתן והתחשבו בו. אין בו כדי להצדיק את האיחור הניכר בהגשת הבקשה. כך גם באשר ל"התפשטות נגיף הקורונה" ומגורי המבקש ביישוב שהוגדר "אדום"; זאת, שעה שפסק הדין שעליו מבוקש לערער ניתן בחודש מאי 2020, לאחר תום ה"סגר" שהוחל עקב מצב החירום שהוכרז בשל הנגיף, ולפני "הגל השני". לא הובהר בבקשה מתי החליף המבקש את ייצוגו ובשל אילו טעמים הוחלף הייצוג, ומשכך הדבר אינו יכול להוות "טעם ממשי" כנדרש לצורך הארכת המועד (ראו למשל: בש"פ 5434/14 רומנו נ' מדינת ישראל (27.8.2014)). לבסוף, בהתחשב בכך שמדובר בבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" המופנית כנגד חומרת העונש (כאשר בית המשפט קמא גזר את הדין בתוך הטווח שעליו הסכימו הצדדים), עולה כי גם סיכויי ההליך לגופו אינם

מצדיקים את מתן הארכה המבוקשת (ראו למשל: בש"פ 7226/16 אבו עאמר נ' מדינת ישראל (19.9.2016); בש"פ 3373/19 ג'בן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מזרחי (28.5.2019); בש"פ 7542/19 זייתון נ' מדינת ישראל (17.11.2019)).

8. הבקשה להארכת מועד נדחית, אפוא.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התשפ"א (13.10.2020).

דר להב
ר ש מ ת
